

Любопитни сж, макаръ и не еднакви, обичаитѣ, когато шествието съ иконата отива въ друго село, или кога се срешнатъ две подобни шествия, което гледатъ впрочемъ да отбѣгватъ. Въ първия случай тѣ биватъ тържествено посрещани съ икони, свирни и тѣпани, при което иконитѣ се взаимно приветствуватъ съ покланяне до три пѣти. Въ втория случай става и единъ видъ ико-ноборство, за което отъ дветѣ страни на шествието нестинаритѣ които носятъ иконитѣ се сближаватъ, прилепять иконитѣ образъ срещу образъ и ги налягатъ до като по слабата страна не почне да стѣписва назадъ. Селата които надмогнатъ се считатъ за по-покровителствувани отъ св. Костадина.

Презъ цѣлия месецъ май, дето има огънь и, още повече, ако се чуе нестинарска свирня, нестирнаритѣ биватъ прихващани отъ Св. Костадинъ и заскакватъ надъ огънь. Презъ друго време на годината тѣ сж лишени отъ това свойство.

Несъмнено е, че произхода на нестинарството, както и други описани отъ насъ обществени обредности, зема началото си отъ нѣкое предхристианско тържество, цельта на които е да се умилостивятъ боговетѣ, които даруватъ плодородието, отъ което изключително е зависяло благоденствието на населението.

ЗАСЪВАНЕ.

На 1-и септември с. с. (Св. Симеонъ), който едно време е минавалъ за пръвъ день на Нова Година, свещеникътъ зима жито въ една паница, чете надъ него подходящи молитви и го благославя като семе за засѣване. Обикновенно до тогава се въздържатъ да не сѣятъ, тъй като и самото семе не е още благословено.

Когато орачътъ отива първомъ да засѣва, той зема съ себе си, освенъ необходимото за посѣвъ семе, но още и нарочно приготвени колачета и китки. Най-първо той изважда изъ хамбара толкова семе, колкото ще му е необходимо за посѣвъ, просипва малко отъ него презъ братова и сестрина ризи и презъ златенъ пръстенъ, полива го съ малко млѣко и туря отгоре му една четка. Семето се просипва презъ ризитѣ, за да не крадели берекетя отъ нивата или да не пречали на расте-